

Sygn. akt III KS 74/22

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

w sprawie **D. M.**

uniewinnionego od czynu z art. 157 § 3 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 21 grudnia 2022 r.,

skargi obrońcy

na wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 28 lipca 2022r., sygn. akt IV Ka 738/22,

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w Olkuszu

z dnia 7 lutego 2022r., sygn. akt II K 638/20

i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania temu Sądowi,

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić skargę;
2. obciążyć oskarżonego kosztami postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Olkuszu wyrokiem z dnia 7 lutego 2022r., sygn.akt II K 638/20, uniewinnił oskarżonego D. M. od popełnienia zarzucanego mu czynu, kwalifikowanego z art. 157 § 3 k.k.

Po rozpoznaniu apelacji złożonej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, wyrokiem z dnia 28 lipca 2022 r., sygn. IV Ka 738/22, Sąd Okręgowy w Krakowie uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Skargę od tego wyroku wniósł obrońca D. M., zarzucając naruszenie prawa procesowego, tj. art. 437 § 2 k.p.k., poprzez wydanie przez Sąd odwoławczy wyroku kasatoryjnego, wyłącznie z powodu – jego zdaniem - konieczności weryfikacji raz jeszcze kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego za zarzucany mu czyn z art. 157 § 3 k.k. przez pryzmat wskazanych przez Sąd Odwoławczy okoliczności znaczenie dla oceny zgromadzonych w sprawie dowodów pod kątem wypełnienia działaniem oskarżonego znamion przestępstwa nieumyślnego naruszenia czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu odwoławczego i przekazanie temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 539a § 3 k.p.k. skarga od wyroku sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania może być wniesiona wyłącznie z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. lub naruszenia art. 437 k.p.k., przy czym w § 2 tego ostatniego przepisu ustanowiono, że sąd odwoławczy może uchylić wyrok sądu pierwszej instancji i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

W myśl trafnego stanowiska zawartego w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2018 r., I KZP 10/18 : "możliwość uchylenia wyroku uniewinniającego, umarzającego albo warunkowo umarzającego postępowanie karne i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania związana z regułą *ne peius* określoną w art. 454 § 1 k.p.k. (art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k.) zachodzi dopiero wtedy, gdy sąd odwoławczy - w wyniku usunięcia stwierdzonych uchybień stanowiących jedną z podstaw odwoławczych określonych w art. 438 pkt 1-3 k.p.k. (czyli np. po uzupełnieniu postępowania dowodowego, dokonaniu prawidłowej oceny dowodów, poczynieniu prawidłowych ustaleń faktycznych) - stwierdza, że zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego czemu stoi na przeszkodzie zakaz określony w art. 454 § 1 k.p.k. Sama tylko możliwość wydania takiego wyroku w ponownym postępowaniu przed sądem pierwszej instancji jest

niewystarczająca dla przyjęcia wystąpienia reguły ne peius określonej w art. 454 § 1 k.p.k."

D. M. został przez Sąd I instancji uniewinniony od popełnienia zarzucanego im czynu, kwalifikowanego z art. 157 § 3 k.k.. Sąd Okręgowy w Krakowie, jako odwoławczy, po rozpoznaniu apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego wniesionej na niekorzyść oskarżonego, uznał, że Sąd meriti dokonał dowolnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, stwierdzając, że oskarżony w dniu zdarzenia nie zachował wymaganej ostrożności w nadzorze nad prowadzonym przez siebie zwierzęciem i pomiędzy tym zaniechaniem a skutkiem w postaci odniesionych przez pokrzywdzonego obrażeń ciała istnieje związek przyczynowy.

Wyraźnie zasygnalizował zatem, że analiza zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż w sprawie zachodzi konieczność wydania wyroku skazującego, a do takiego rozstrzygania, ze względu na zakaz określony w art. 454 § 1 k.p.k., sąd odwoławczy nie jest uprawniony. Nie popadł więc w sprzeczność ze stanowiskiem wyrażonym we wskazanej już wyżej w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2018 r., I KZP 10/18. To, czy rację ma Sąd odwoławczy, kwestionując ocenę materiału dowodowego i dokonane na jej podstawie ustalenia faktyczne przez Sąd I instancji pozostaje poza zakresem kontroli Sądu Najwyższego orzekającego w przedmiocie skargi na wyrok kasatoryjny sądu odwoławczego. Rację ma prokurator podnosząc w odpowiedzi na skargę, że w niniejszej sprawie nie ma podstaw do twierdzenia, że doszło do naruszenia art. 437 § 2 k.p.k. Sąd odwoławczy dokonał bowiem odmiennej niż Sąd I instancji oceny materiału dowodowego, z przyczyn wskazanych w treści uzasadnienia, wskazując na konieczność wydania wyroku skazującego, a temu na przeszkodzie stoi treść art. 454 § 1 k.p.k..

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, rozstrzygając co do kosztów postępowania skargowego na podstawie art. 539f k.p.k. w zw. z art. 527 § 2 k.p.k.

[as]